

2013 december Vers

Bende Tamás: Babgulyás; Közömbös; tuileriák

Babgulyás

Időnként még mindig gondolok rád. Látod, hogy van ez.

Bárhogy is igyekszem, nem tudlak végképp elfelejteni.

És eszembe jutnak jelenetek azokból az évekből.

Például amikor a kilencedik kerületben, a negyedik emeleti

lakásban úgy aludtunk át egy éjszakát, hogy elfelejtettem

bezárni az ajtót. Reggel vettem észre, hogy nincs kulcs a zárban.

Szégyelltem magam és dühös voltam. És csak magyaráztam,

hogy gondolj bele, bárki bejöhetett volna. És megölhetett volna

minket. Mondjuk átvághatta volna a torkunkat. És biztosan apám

talált volna ránk. Mert néhány nap után feltűnik, hogy egyikünket

sem lehet elérni telefonon. Ő meg átjön, hogy megnézze, mi van velünk.

Ebédet is hoz. Babgulyást és pogácsát. Csak néhány csengetés után

veszi elő a kulcsát. Feltűnik neki, hogy az nem fordul a zárban.

Benyit, és mielőtt letenné az ételt a konyhaasztalra, meglát minket.

Szétnyílt torokkal, fennakadt szemekkel. Elejti a dobozokat. Folyik

a leves mindenfelé. Gurul szerteszét a pogácsa. Gondolj csak bele.

Közömbös

Sosem tudtam, hogy a madarakat röptükben éri-e a halál,
vagy megérik, menthetetlenül megérik, hogy eddig és
nem tovább, és ez a felfoghatatlan ösztön arra készíti őket,
hogy szálljanak, mondjuk egy tó partjára, hogy aztán
ott oldódjanak fel a légnél is szabadabb szabadságban.
Megmenekítve így a testet, megkímélve a könnyű, üreges
csontokat repedéstől, töréstől, zúzódástól.

A minap, ahogy figyeltelek, és próbáltam megfejteni a
szemed színét, megfogalmazhatatlanul szépnek találtalak.
Csak ültél a félhomályban és az életedről meséltél. Minden
bizonytal mosolyogtam is, mert mégiscsak megmosolyogtató,
amikor két örök hallgató végül beszédre kényszerül.

Akkor az jutott eszembe, hogy lehet, van valami félelmetesen közös
bennünk. Nem is tudom, talán ez a néhány évenként váltakozó közöny,
ez az egymással szemben újra és újra eljátszott közömbösség.

tuileriák

zöldre festett fém karosszékben ülsz,
lábfejed a szökőkút peremén.
eltitkolt mosolyokat görget a szél.
át fehér kőből épített hidakon.
gránitszobrok tövében narancssárga
tulipánok nőnek. mozdul egy ág.

három lassított szárnycsapás.

holló száll el.

bármily messze is légy, már nem számít.

valami menthetetlenül ott maradt belőled,

ahol újratanultad, hogy hogyan kell élni.

az utcák, amelyeken nap mint nap jártál,

idővel lépteidhez simultak.

pedig a lépteidnek mérhetetlen súlya van.

mutatóujjadat innentől a város ütőerén tartod.

kilométerekről is érzed a lüktetést, látod a fényeket,

ahogy tükröződnek, a folyóban világítanak.

víz alatti világok felszínre kíváncozó jelzései.

elcsitul benned a szűkülés, elapad a siránkozás.

hogy hová és kihez tartozol, most már végképp viszonylagos.

Kapcsolódó írások:

1. **Jónás Tamás: Az jó, hogy** Jónás Tamás Az jó, hogy izgága megértésével nem kerget...

Cimkék: Bende Tamás

